

somhed og Mangel paa Forudsæenighed har ladet den private Konfurrence komme op og det paa en saadan Maade, at det ikke mere er muligt at komme af med den. Det var de gule Kasser, der stød op som Postvæsenets Konkurrent, ligesom det nu er Telefonerne, der ere komne frem som Telegrafvæsenets Konkurrent. Følgen er, at man ikke har turdet sætte Gebjærene saa høit, som man vilde, og man har derfor indskrænket sig til at sætte Gebjærene omtrent til det Dobbelte af, hvad de nu ere. Man haaber imidlertid ved en anden Bestemmelse af Taxterne, en anden Maade at bestemme Taxternes Forhold til Ordantallet paa, at kunne gjøre en indirekte Besparelse, idet man mener, at naar Taxten ikke alene forhøies, men ogsaa beregnes saaledes, at der bliver sat en Slags Straf for at bruge flere end et bestemt Antal Ord, idet den laveste Taxt sættes for et bestemt Antal Ord, mindre end det nuværende Antal, som er 20, vil man opnaa, at Folk bruge færre Ord. Det er oplyst, at de fleste Telegraferende her i Landet bruger en meget stor Ordrigdom, benytte mange flere Ord, end der bruges i Udlandet, hvor den Mængde af Ord, man har Lov til at benytte indenfor den samme Telegramtaxt, er betydelig mindre, og det er ligeledes oplyst, hvilket fremgaar af en Tabel, som er meddelt i Anmærkningerne, og som omfatter Sverig, Norge, Storbritannien, Frankrig, Belgien, Tydsland, Østsig, Nederlandene og Schweiz, at der ikke er noget andet Land, der har en Minimumstaxt beregnet paa 20 Ord. De have et betydelig mindre Antal Ord, sædvanligvis 15, 12 eller 10; Danmark er det eneste Land, som har 20 Ord. I Henhold hertil er det altsaa, at man foreslaar at sætte en Taxt af 5 Ore pr. Ord med mindst 50 Ore pr. Telegram og for Presfetelegrammer 2 Ore pr. Ord. Resultatet vilde bliv, at man i Stedet for som nu at betale 50 Ore for 20 Ord kom til at betale den samme Sum for 10 Ord. Samtidig dermed vilde man opnaa en Besparelse af Ordantallet, idet det strax blev dyrere at bruge mere end 10 Ord, saa at man ikke som nu telegraferede uden at paalægge sig synderlig Indskrænkning op indtil 20 Ord. Man vilde derved opnaa en Forhøielse af Telegramindtægten, og man antog at kunne beregne den indenrigske Telegramindtægt til 365,000 Kr.,

hvilket vilde være omtrent 50,000 Kr. mere, end hvad der indkom i Hjør. I Hjør var der med den gamle Telegramtaxt budgetteret en Indtægt af 306,000 Kr. Ikke desto mindre faar man med denne Forandring et ikke saa lidt større Understud end i Hjør. Man er nemlig nødt til at budgettere en Medgang i Indtægten af de mellemrigske Telegrammer paa Grund af de daarligere Tider. Denne Medgang har hidtil været stigende. I 1885—86 var Indtægten omtrent 268,000 Kr., medens den i 1884—85 var 253,000 Kr. og i 1883—84 245,000 Kr. Nu kalkulerer man ganske vist nogen Forhøielse for det kommende Aar, nemlig 270,000 Kr., men ikke desto mindre er denne Forhøielse for ringe til at dække Medgangen paa Transittorrespondancen, som følger af de lavere Taxter, der ere tilbeiebragte ved Overenskomst paa Berlinerkonferencen, og vi ville trods den høiere Taxt faae et Understud af 147,000 Kr., omtrent 40,000 Kr. mere end i Hjør. Dette bevirker, at Flertallet ikke tror at kunne følge Regjeringen paa dette Punkt. Der naas ved dette ikke Balance paa Telegrafvæsenet. Der naas derved kun at lægge en ny Skat paa Befolkningen, og en Skat, som navnlig vil komme til at ramme den Del af Befolkningen, der er mindst øvet i at skrive i Anthydninger, som mindst forstaar at udtrykke sine Tanker i saa Ord, altsaa den mindst dannede, den mindst velhavende Del af Befolkningen, uden at der alligevel tilvejebringes noget Resultat af virkelig Betydning. Naar man har Understud, saa bliver den Omstændighed, at det er noget større eller noget mindre, ikke afgjørende. Det kan være et Principspørgsmaal, at man slet intet Understud vil have, saa at man altsaa fastslaar, at Telegrafvæsenet skal bære sig selv, et Princip, som jeg ikke tror kan gennemføres, men fraviger man dette Princip, spiller 40,000 Kr. mere eller mindre ikke nogen Rolle. Det har ingen Betydning; der vindes for Lidt i Forhold til de Ulemper, det medfører for den ubemidlede Del af Befolkningen, der bliver tvungen til at betale en høiere Taxt. Derimod kan man fra det samme Flertals Side erkjende, at det kunde være Noget, der taler for, at man gjør Sit til, ved Taxtbestemmelser at faae Folk til at udtrykke sig kortere, bruge færre